

Gerçekte ne istiyorum? Bugünlerde kendime en çok sorduğum soru bu. Bir yandan *bir şeyler istemeliyim* düşüncesi. Bir yandan *istenecek ne kaldı?*

Maddi taraflarda büyük bir endişem yok, *zengin* olmak gibi bir hevesim zaten yoktu, kişisel giderlerimi azaltarak hayatla *başla çıkmanın* bitmeyen bir tüketim iştahından daha kolay olduğunu gördüm. *Yalnız* olmanın da faydaları var, çoğu erkek için *kadın* parametresi olmasa hayatlarındaki *köleliğin* bırakıp kaçmalarının kolay olduğunu düşünüyorum. Kadınlar erkeklerin onlar için nelere katlandığından genelde haberdar olmuyor. *Veri* kabul ediyorlar her şeyi. *Bu evin her şeyini ben yapıyorum, sen de bulaşıklara yardım etsen azıcık.*

Sorumlu olduğum insan sayısı fazla değil. Onlar da başta sağlıklı olmamı ister, yüksek statülü işler yapıp, hızlı ve pahalı arabalar içinde gezip *hayatımı yaşasam* daha mutlu olmayacağımı bilirler (herhalde.) Sağlık da benim için en başta zamanımı istediğim gibi düzenlemek anlamına geliyor. Yoksa mazallah kendimi hasta etmekteki maharetlerimi sergileyebiliyorum.

Statü endişem de para endişem gibi yok oldu. İstanbul'da toplumun en zayıf halkalarının, hani az ötedeki insanların duyunca inanmadığı tarzda bütçelerle yaşayan insanların arasında yaşıyorum. Yalıtılmış dünyalarının pencerelerinden korkuyla hayata bakan *statü sahiplerinin* uğramadığı yerlerde. O yalıtılmış dünyaları da görmüş biri olarak insanın *mutluluk* ölçeğinin pek de geniş olmadığını, Allah'ın insana verdiği mutluluk ve mutsuzluğun statüden o kadar da etkilenmediğini farkettim. Kaybetme ihtimalinden korkarak sahip olduğun hiçbir şey insana mutluluk getirmiyor. Statün yoksa onun arzusuyla mutsuz oluyorsun, statün olunca da kaybetme korkusuyla. Kılıktan kılığa gireceğim, herkese farklı hikaye anlatmak zorunda kalacağım işlerden beni uzak tuttuğu için Allah'a hamd ederim.

Ne yapıyorsun? denildiğinde bir cevap vermem gerektiğini hala düşündüğüm için *sözlük yapıyorum* diyorum. Osmanlıca imla sözlüğü. Osmanlı yazısıyla bugünkü yazı arasında otomatik çeviri. Sonra OCR. Sonra el yazısı tanıma. Yıllar sonra eski doktora danışmanımın, *sen yapmazsan bunları yapacak kimse yok* dediğine ikna oldum. Değişik bahaneler geliştirdim ama ticarileştirmesi zor olduğu, kurumlarla çalışmak gerektiği ve *bundan neden para kazanmıyorsun?* sorusuna cevap vermek zor geldiği için bitirmiyordum. Para kazanma korkusu mu, *zamanımı çalar gider, para da gelmez, mutluluk da gider* korkusu mu bilmiyorum. Kişisel atalet ve boş beleş işlerle meşgul olmanın dayanılmaz keyfi de denebilir.

Bir de zor iş tabii. Bir keresinde *programın adı neden Farsça?* diye mail gelmişti. Hayatını ahkam keserek kazanan akademisyenlerden mesleki deformasyona uğramış biri olduğunu tahmin ediyorum. *Osmanlıca* dersin, *Osmanlıca diye ayrı bir dil yok* diye ahkam keserler. *Ne demek istediğimi anlıyorsun ama zor tabii, ahkam kesmeden duramıyorsun, meslek hastalığı.*

Ben de program yazmadan duramıyorum. O da benim meslek hastalığım.

Yazıştıkları dile *Türkçe* dendiğini duysalar Sadrazamlar bize turpla vurur, yine de turpa acırlardı ama *Osmanlı Türkçesi*. Lisan-ı Osmanî veya Lisan-ı Rûmî diyelim bari, Türkçe neymiş.

Zor iş sadece akademisyenlerin meslek hastalıklarından kaynaklanmıyor. Teknik olarak da zor bir iş. Zor olmasa zaten yaparlardı, benim yapmama gerek kalmazdı ama ben de tamamlayabileceğimden o kadar emin değilim. Birazcık daha kolaylaşmış mı, yoksa hala mı zor bakacağım. El yazısı tanıma hala zayıf, genel olarak tarihi metin işleme konusunda da pek bir ilerleme olmadı çünkü tarihteki metinler çok ilginç, satırları düz değil, kelimeleri ayrı değil, Word'de yazılmış formlar gibi tanımak mümkün olmuyor. Onun için de belki sadece matbu metinlere mahsus uygulamalar yazar bırakırım. Daha eski metinleri de *gençler* çözsün.

Bunun yanında artık *şurada çalışıyorum* diyecek kadar bir iki işe de başvurmam lazım. Haftada 20 saat. Bana yetecek kadar bir şey kazanayım da *tam bağımsız* olayım.